

SANDRA
BERG

Het geschenk

HET GESCHENK

Sandra Berg

HET GESCHENK

Zomer & Keuning

www.kok.nl

ISBN 978 90 5977 526 8

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: John Foley / Arcangel-images, [Imagestore]

© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Jessica liep nog een laatste keer door de woning. Haar blik gleed over de strakke meubels, over de vloerbedekking, die ze er een jaar geleden pas in had gelegd, over de actiefoto's van Johan, genomen tijdens de vele concoursen, en over de enorme vitrinekast, waar een deel van de bekers in opgesteld stond.

Ze keek naar zichzelf in het spiegelbeeld. Een meter achtzenestig, normaal postuur en donker haar in een vlotte staart bijeengebonden. Een aardig gezichtje, zoals altijd werd gezegd. Maar geen modellengezicht. Geen klassieke trekken. Zoals sommige andere vrouwen... Gewoon een aardig gezichtje met donkere ogen die altijd iets aarzelends uit leken te stralen.

Ze slikte een brok weg en huiverde even.

'Weet je zeker dat je gaat?'

Jessica schrok onwillekeurig van de onverwachte stem achter haar. Ze draaide zich om en keek naar Johan. Zoals altijd was hij gekleed in een rijbroek, glimmende laarzen en een sweatshirt. Zijn blonde haren zaten een beetje in de war, door de cap die hij had gedragen.

Hij zag er goed uit. Dat was altijd al zo geweest. Een mooi, glad jongensgezicht met speelse blauwe ogen.

Johan leunde tegen de deurpost en keek haar vragend aan, met iets van wanhoop in zijn ogen.

Jessica beantwoordde zijn blik en knikte.

'Nee!' schreeuwde het binnen in haar. Maar ze gaf geen gehoor aan die stem. Ze wist dat dit het enige was wat ze nog kon doen.

'Ik weet dat ik een stomme fout heb gemaakt,' zei Johan. 'Ik weet het en ik heb er spijt van.' Hij kwam los van de deurpost en liep naar Jessica toe.

Jessica voelde een lichte paniek opkomen. Ze wilde niet dat hij naar haar toe kwam. Ze wilde zijn nabijheid niet waarbij ze zijn geur opnam, zijn lichaam bijna kon voelen.

Ze wilde het niet omdat ze bang was. Niet voor hem, maar voor zichzelf. Voor haar twijfel.

Haar onbegrijpelijke twijfel.

Onwillekeurig zette ze een stap achteruit. ‘De scheiding is er al door, Johan. Al weken. Je wist dat ik zou vertrekken zodra ik een andere woning had.’ Haar stem trilde een beetje.

‘Dat weet ik. Maar ik wil niet dat je gaat.’ Hij hield haar blik gevangen, terwijl hij nog een stap in haar richting deed.

‘We leven al maanden ieder een eigen leven,’ bracht Jessica naar voren. Ze dwong haar stem tot een vaste klank.

‘Heb je enig idee hoe moeilijk ik dat vind?’

‘Nee. Ik heb daar niets van gemerkt. Aangezien je het druk had met Melissa en... hoe heet ze ook alweer... Lynette?’ Ze zette weer een stapje achteruit en dwong zichzelf aan de andere vrouwen te denken. De reden dat ze hem verliet.

‘Ze hebben niets te betekenen. Dat weet je.’

‘Voor jou misschien niet. Maar voor mij ligt het anders.’

‘Ik beloof je...’

Jessica stak haar hand omhoog om hem het zwijgen op te leggen. ‘Geen beloften meer,’ zei ze. ‘Alsjeblieft niet.’

‘Maar...’

Jessica schudde heftig haar hoofd, verzamelde alle moed die ze nog in haar lijf had en liep Johan voorbij, richting deur. Ze hoopte dat hij niet ging huilen. Ze zou zich ellendig voelen als hij ging huilen. Schuldig.

Idioot, dacht ze er meteen achteraan.

Johan was eerder vreemdgegaan. Twee keer, voor zover ze wist. Allebei de keren had hij berouw getoond en haar gesmeekt om opnieuw te beginnen. Allebei de keren was ze erin getrapt.

Totdat hij tot over zijn oren verliefd was geworden op ene Madeleine en het werkelijk tot een scheiding was gekomen. Dat Jessica na de scheiding nog in het huis was blijven wonen kwam alleen omdat ze niet meteen iets anders had kunnen vinden, omdat ze in geen geval terug wilde naar haar ouders, die een eigen leven hadden opgebouwd en omdat ze zichzelf ervan had overtuigd dat er geen reden was om het niet te doen, aangezien zij en Johan na die moeilijke periode rondom de scheiding geen ruzie meer hadden en het huis groot genoeg was om elkaar redelijk te ontwijken. Zelfs met een Madeleine in de buurt. Maar Madeleine was ook alweer naar de achtergrond

verdwenen en Johan had een tijdje van zijn betrekkelijke vrijheid genoten door contact te maken met andere meiden. Ondanks het feit dat ze nog in dezelfde woning woonden. Hij was nooit zover gegaan dat hij meiden in huis had gehaald, maar hij had er contact mee gehouden en dat alleen al had Jessica pijn gedaan. Al deed ze haar best om dat hardnekkig te ontkennen. Zowel tegenover hem als tegenover haar familie en vrienden en zelfs tegenover zichzelf.

Jessica opende de voordeur en een koele bries kwam haar tegevoet. Het was voorjaar en de grasmat voor het huis kreeg een lichtgroene kleur.

Op de oprit, voor de deur, stond haar auto klaar.

Ze stapte in de Jeep zonder om zich heen te kijken. Ze voelde tranen prikken in haar ogen, maar weigerde om te huilen. Het was zo zinloos om nog meer tranen te vergieten. Johan en zij waren maanden geleden al gescheiden. Ze was beter af zonder hem.

Ze startte de auto en reed de oprit af. Ondanks haar voornemen om vanaf nu alleen nog maar vooruit te kijken, keek ze op het laatste moment toch nog even om zich heen.

Ze zag de weides, de paddocks, de stapmolen, de binnen- en buitenbak met de stallen en natuurlijk de springweide.

Een paar merries stonden buiten. Drie van hen hadden reeds veulens gekregen. Drie andere droegen de baby's nog in hun ronde buiken.

Ze wist dat ze het zou missen. De verzorging 's morgens, de wandeling langs de weides, de activiteiten van het stalpersoneel...

Ze slikte nog een keer moeizaam en zette de radio aan. Het nummer *Immortal* drong zichzelf door de boxen heen aan haar op.

Dat hielp ook niet direct en voordat ze het wist, rolden de tranen over haar wangen. Toch nog.

Ze haatte het huilen. Ze haatte haar zwakte.

Ze haatte het om niet ergens mee te kunnen gooien. Om niet op de grond te kunnen stampen en te dreinen.

Ze haatte het om volwassen te zijn.

Ze gaf extra gas en reed weg van de plek waar ze lange tijd

gelukkig was geweest. Nou ja, betrekkelijk gelukkig in ieder geval.

Voor haar strekte de weg zich tot in het oneindige uit. Het maakte haar bang. Maar ze schudde dat gevoel van zich af en prentte zichzelf in dat het de weg naar de vrijheid was. De weg naar haar toekomst.

De zon weerkaatste op het wegdek. De hemel was blauw. Het gras en het loof aan de bomen kleurden intens groen onder invloed van het felle licht. Het was veel te mooi weer voor een dag als vandaag. Maar misschien was het een goed teken. Het teken dat ze het zou redden. Tegen alle verwachtingen in. Het teken dat ze succesvol zou zijn.

Ze volgde de weg richting een dorp dat ze niet kende, waar ze een huis had gekocht dat ze slechts één keer had gezien.

Een huis voor zichzelf. Beter gezegd: een bouwval voor zichzelf.

Ze dacht aan Lou Dross. Aan haar eerste ontmoeting met hem, toen ze de woning was gaan bekijken. Een kerel van een jaar of zestig met zwarte randen onder zijn nagels en gelige tanden die te groot leken voor zijn mond. Kleine, berekenende ogen en een huid als geloid leer.

Hij had iets kreupel gelopen toen hij voor haar uit de oude boerderij was binnengegaan. Hij had haar de oude keuken laten zien en de kamer die nooit werd gebruikt. Ze hadden een blik geworpen in de donkere stallen en in de kleine binnenbak, gebouwd in een deel van de koeienstal, waarin hij zijn scharminkelige paarden losliet als kopers de dieren in beweging wilden zien.

Hij had haar de grond gewezen. Vijf hectare grond. Vijf hectare mogelijkheden.

Ze had hem de tweede keer ontmoet tijdens het tekenen van het voorlopig koopcontract. Hij had haar verteld dat hij naar zijn dochter in Spanje ging. Dat hij de Nederlandse kou meer dan beu was. Dat de vele regen pijn deed in zijn botten. En dat de zaakwaarnemer het verder zou regelen.

Jessica wisselde van zender totdat een stevig rocknummer door de auto galmde, en wist zichzelf ertoe aan te zetten om mee te zingen, hard en vals. Ze kende het nummer nauwelijks, maar

dat deed er niet toe. Niemand die het hoorde.

Tegen de tijd dat ze het dorp bereikte waar ze een nieuw leven zou beginnen, was ze schor gezongen en moe. Ze had anderhalf uur gereden en mompelde zacht een ‘aangenaam kennismaken’ toen ze het bordje Olme passeerde.

De indruk die ze de eerste keer van het dorp had gekregen, was blijven hangen. Een vredig dorp, zoals je dat in oude films zag. Een dorp waar dorpsbewoners wisten wat de buurvrouw deed en waarom de buurman later dan gewoonlijk thuis was. Een dorp waar kwajongens met katapulten schoten en meisjes giechelend op de stoep poëzieplaatjes bekeken.

Een dorp dat ze hopeloos had geromantiseerd in haar gedachten.

Ze reed in een laag tempo via de Hoogstraat het dorp binnen, nam de tweede weg rechts, net voorbij de kapel zoals het in haar omschrijving stond. Rozenstraat, las ze op een bord. Tot nu toe zat ze goed.

Tweede weg rechts, het Tegelveld in, en dan naar het bankgebouw naast het gemeenschapshuis en tegenover de bakker. Ze parkeerde haar auto voor de deur van het kleine bankgebouw en stapte uit.

Ze was ruim op tijd en inhaleerde diep de dorpslucht, die volgens haar eigen zeggen gezonder was dan de lucht in de stad waar ze was opgegroeid en waar haar ouders nog altijd in hetzelfde huis woonden. Zelfs gezonder dan daar waar ze de laatste jaren met Johan had gewoond, buiten de stad, maar dicht bij de grote weg. Olme lag tenslotte dicht bij de beboste grens naar Duitsland.

Ze keek om zich heen, naar de kleine supermarkt, het cafetaria, de bakker en de slager. En naar het gemeenschapshuis, waar net een groepje van drie bejaarden naar binnen ging.

Alles was er. Alles wat ze mogelijkwijs nodig kon hebben. Wat kon een mens nog meer verlangen?

Een goed huwelijk, schoot het door haar hoofd.

Ze duwde die gedachte meteen weer weg. Een huwelijk had ze gehad en het was verre van goed geweest. Nee, geen huwelijk meer voor haar. Geen man meer. Nooit meer.

Ze haalde diep adem en liep de bank binnen. Geen vooraf-

gaande ronde meer door het huis met Lou voor haar, zoals dat gebruikelijk was bij de koop van een pand. Lou was weg en zij had het daarbij gelaten. Ze wilde geen reden om zich terug te trekken van de koop.

Achter de balie zaten twee vrouwen. Een van hen was jonger dan zij. Jessica schatte haar ergens vooraan in de twintig. De ander was ouder. Vijftig ongeveer, meende Jessica. Beide vrouwen keken de nieuwkomer nieuwsgierig aan.

Iemand die ze niet kenden. Dat was hier vast niet gebruikelijk. Jessica liep naar de vijftigjarige dame toe en stelde zich voor. 'Ik ben hier in verband met het passeren van een akte,' meldde ze. 'Ik ben wat vroeg, maar...'

'Loopt u maar door. Hier rechts en dan meteen de eerste deur rechts. De heer Caspers kan u meteen ontvangen.'

Jessica knikte en liep door naar het aangewezen kantoor. Haar benen trilden een beetje. Ze begreep niet waarom. Ze had het voorlopig koopcontract van de boerderij tenslotte al een paar weken geleden getekend en ze was verliefd geworden op de omgeving en op het dorp. Voor zover je verliefd kon worden op een omgeving.

Ze was niet verliefd geworden op de boerderij met zijn oude, donkere muren, smerige ramen en muf ruikende vertrekken. Maar een huis kon je verbouwen. De omgeving niet.

Toen ze het kantoor binnenliep, zag ze een jonge, magere man met belangrijk kijkende ogen en overjarige pukkels aan een bureau zitten. Ongetwijfeld de heer Caspers.

Jessica stelde zich voor en Caspers deed alsof hij blij was haar te zien. Hij bood haar koffie aan en begon met het uitleggen van de procedure, toen de zaakwaarnemer van Lou Dross het kantoor binnenstapte. 'Zaakwaarnemer' klonk nogal ambitieus voor de korte, dikke kerel die met een afwerende blik het kantoor binnenliep. Hij rook een beetje naar varkens en stelde zich in het algemeen voor door zijn naam te noemen en niemand een hand te geven.

'Cortenbach. Dross heeft mij volmacht gegeven om de zaken af te wikkelen.'

Hij plofte neer in een stoel, pakte een pen uit zijn binnenzak en trommelde ermee op het bureaublad. 'Ik neem aan dat het alle-

maal niet te lang duurt... Ik heb dingen te doen.'

Caspers knikte gediensig en ging gestrest aan het werk met het afwikkelen van de procedure die de verkoop van het pand van Dross aan Jessica officieel moest maken. Het was niet helemaal duidelijk of hij opeens zo'n haast had omdat Cortenbach had aangegeven dat hij weinig tijd had of omdat hij zo snel mogelijk van de man tegenover hem af wilde, die zijn lucht in de kamer verspreidde zodat een illusie van een stal werd geboren, en die onophoudelijk met zijn pen bleef tikken en uiteindelijk zelfs zijn voet in hetzelfde ritme mee liet drummen.

Het ging te snel en Jessica had nauwelijks de tijd om de aangeboden koffie op te drinken. Het maakte verder niet uit, want hij was slap, smakeloos en de suiker was vergeten.

Ze had het gevoel dat ze alles maar half meemaakte. Pas toen ze weer op straat stond, drongen de laatste woorden van Cortenbach tot haar door.

'Dross heeft nog iets in de schuur laten staan, zei hij. Je krijgt het cadeau. Een geschenk, zeg maar.' Hij had er even bij gegrinnikt.

Jessica was er niet op ingegaan, maar nu vroeg ze zich af wat Lou Dross had achtergelaten. Ze kon zich niet voorstellen dat het iets van waarde was. Dross had weinig van waarde bezeten. Of het moest een van die oude landbouwwerktuigen zijn waarmee hij de schuur volgepakt had staan. Een erg fraai geschenk zou het in ieder geval niet zijn. Cortenbach had niet voor niets gegrinnikt toen hij het had gezegd.

Het deed er verder niet toe. Gezien de verbouwingen die nog voor de boeg lagen, maakte wat rommel meer of minder ook niets meer uit.

Ze stapte in de auto en reed terug naar de Rozenstraat, sloeg rechts af en nam de tweede straat naar links: de Klaverweg. De spanning in haar lijf nam toe toen ze de weg linksaf nam en het Oude Pad opreed, waar haar boerderij de eerste woning aan de weg was.

Haar boerderij. Het klonk nog zo vreemd.

Het *was* vreemd.

Ze reed het erf op en stopte voor het donkere stenen gebouw, waarvan het cement, dat de boel aan elkaar moest houden,

lang geleden zijn beste tijd had gehad.

Ze stapte uit en bekeek de oude boerenwoning. Dross had niet de moeite genomen om de ramen te wassen. Ze had het eigenlijk ook niet van hem verwacht. Maar hij had tenminste de gordijnen verwijderd en daar was ze hem dan weer dankbaar voor. Hij had haar aangeboden om de gordijnen over te nemen toen hij haar in de woning had rondgeleid, maar na een blik op de vuilgele versleten lappen stof die door Dross gordijnen werden genoemd, had ze het aanbod vriendelijk afgewezen. Blijkbaar waren ze nu mee naar Spanje. Of op de stort, als hij ook nog maar een restje verstand had.

Jessica klemde haar hand om de sleutel die ze bij de overdracht had gekregen en liep naar de voordeur. De deur opende krakend en toen ze binnenkwam rook ze verbrand hout, bier, sigaretten en een vleugje zweet.

Dross was de dag tevoren vertrokken. Maar in zijn huis leek nog een deel van hem aanwezig.

Jessica liep over de stenen vloer van de gang naar binnen. Hoewel buiten de zon al zijn best deed, was het hier donker en kil.

Ze opende de deur naar de keuken en precies op dat moment hoorde ze een auto voor het huis stoppen. Toch wat geschrokken keek ze om en zag door de openstaande voordeur de blinkende Amerikaan van haar vader staan.

Haar lichaam spande zich en ze voelde dat ze onrustig werd. Paniekerige gedachten schoten door haar hoofd. Wat doet hij hier? Waarom is hij hier? Maar de meeste angst had ze voor de kritiek die hij ongetwijfeld ging geven. Kritiek die terecht was. Dat was dan nog het ergste. Alsof ze nog niet onzeker genoeg was over de aankoop die ze impulsief had gedaan toen zich maandenlang geen betere optie had voorgedaan.

Ze haalde diep adem en liep weer naar de voordeur. Haar vader stapte net uit en de deur aan de andere kant ging ook open. Gelukkig, mams was er ook bij.

‘Pa? Ik had je niet verwacht.’

‘Ik wil toch wel eens weten waar ik garant voor sta,’ zei haar vader met een meewarige blik op de boerderij. Hij schudde alvast even afkeurend zijn hoofd.

Het was waar. Hij stond garant voor zijn dochter bij de bank. De reden waarom ze de hypotheek had gekregen. Niet dat ze veel geld nodig had gehad... Tenslotte had Johan haar voor een deel uitgekocht en dat had haar in ieder geval een redelijke handsom opgeleverd. Maar zelfs een kleine hypotheek was een probleem geweest als haar vader niet voor haar gerant had gestaan, aangezien ze geen vaste baan had. Ze had alleen een jaarcontract bij een bedrijf in de buurt van het dorp, met een proeftijd van twee maanden.

Haar moeder keek ook naar de boerderij, met een wat bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik weet dat het niet veel is,’ haastte Jessica zich te zeggen. ‘Ik heb dat ook gezegd...’

‘Dat is zwak uitgedrukt,’ zei haar vader. Hij liep naar de muur en kraste even in de voegen. Het cement viel kruimelend op de grond.

‘Misschien moet het wel worden herbouwd, maar...’

Haar vader bekeek de gevel. ‘Opnieuw voegen. Ik denk dat dat voorlopig voldoende is. Het ligt eraan hoe ellendig de situatie binnen is.’

Jessica haalde wat opgelucht adem. Het had erger gekund, nam ze aan. Zowel zijn reactie als de toestand van de gevel. Hij had kunnen zeggen dat alles met de grond gelijk moest worden gemaakt en dat haar investering naar de knoppen was. Maar dat had hij niet gedaan.

Hij liep naar Jessica en klopte haar wat onhandig op de schouder. Haar vader was nooit een man van lichamelijk contact geweest, dus dit was heel wat voor hem en goedbedoeld. De spanning in Jessica’s lijf werd wat minder, hoewel de pijn en leegte nog bleven.

Haar moeder omhelsde haar. ‘Lieverd. Hoe gaat het nu met je?’ Jessica voelde opnieuw de neiging opkomen om te huilen. Ze slikte een paar keer, haalde diep adem en dwong zichzelf tot zelfbeheersing.

‘Het gaat goed,’ beweerde ze. ‘Het werd tijd dat ik er definitief een punt achter kon zetten en opnieuw kon beginnen.’

Haar moeder knikte, maar Jessica zag dat haar bezorgdheid niet was weggenomen. Misschien werd die zelfs nog groter

toen ze de boerderij nog een keer bekeek.

‘Zullen we binnen kijken?’ stelde haar vader voor.

Jessica knikte. ‘Ik ben zelf nog niet binnen geweest. Alleen de keer toen ik het bezichtigde, natuurlijk, maar niet nu. Ik ben net bij de bank geweest.’

Ze liepen met z’n drieën de kille, donkere gang in, direct naar de keuken. Daar bleven ze doodstil staan, terwijl ze om zich heen keken. De tegelvloer, wit-zwart geblokt, was vaal geworden in de loop der tijd en het was nauwelijks zichtbaar dat de keukenkastjes ooit wit waren geweest. Het was niet duidelijk of hun huidige grauwe kleur te danken was aan vuil of simpelweg aan ouderdom. De deurtjes leken stuk voor stuk wat scheef in de scharnieren te hangen en het aanrechtblad had het regelmatige schoonkrassen nauwelijks overleefd.

Haar vader gromde afkeurend. ‘Ik zou niet aan de deurtjes komen. Ze zouden eruit kunnen vallen,’ meende hij.

‘Fons... zo erg is het niet,’ mompelde Jessica’s moeder. Ze tikte tegen een deurtje, dat onmiddellijk verder scheefzakte.

Een muis ontsnapte door de nu ontstane opening en vluchtte via het aanrecht. Jessica’s moeder sprong geschrokken opzij en Jessica gilte. Haar vader grijnsde even met die bekende zelfvoldane blik van hem.

Jessica zei maar niets. Ze herstelde zich en liep voor haar ouders uit naar de woonkamer. Die zag er kleiner uit dan ze in gedachten had en het behang was smeriger. Maar de houten vloer zag er aardig uit, op een miljoen krassen na, en er lag tenminste geen zichtbaar vuil. Ze zag zelfs geen muizen of ander ongedierte. Wat niet meteen wilde zeggen dat ze er niet waren. De haard was onlangs nog gebruikt, rook naar verbrand hout en roet en er lagen nog stukken hout naast, klaar voor gebruik. Haar vader zuchtte maar eens. Haar moeder zei niets, maar keek alleen wat bangelijk rond. Bang voor meer muizen of bang voor de toekomst van haar dochter. Dat was Jessica niet helemaal duidelijk.

Via de kamer liepen ze naar de slaapkamer, ook al kleiner dan Jessica zich herinnerde en ook al sinds eeuwen niet meer onderhouden. Maar ook hier geen muizen en zichtbaar vuil. Alleen een houten vloer met iets minder krassen, en met vlek-

ken op het behang waar het bed had gestaan en waar Lou met zijn vette hoofd tegen de muur had gelegen. Jessica huiverde even.

Ze liep haastig door naar de badkamer, waar een oude douche zich staande wist te houden tegen een tegelwand waarvan de tegels voor een groot deel waren gebarsten. De wasbak en het toilet leken uit een tijd ver voor Jessica's geboorte te stammen en hadden een kleur die niet helemaal te definiëren was en waarvan het ook niet duidelijk was of het altijd die kleur had gehad of dat die simpelweg door verwaarlozing was ontstaan. Een oude, gedeukte boiler hing tegen de muur en bepaalde voor een groot deel het rommelige beeld van de badkamer. Boven de deur hing een ouderwets spiraalkacheltje, dat ervoor moest zorgen dat je tijdens de winterdagen niet bevroor tijdens het douchen.

Het drietal trok zich terug en ging weer naar de woonkamer.

'Ik weet dat het niet veel is, maar...' begon Jessica.

'Hoe ziet het er boven uit?' wilde haar vader weten.

'Daar kwam hij nooit. Ik heb het ook niet nodig en...'

'Ik wil even kijken.'

Jessica zuchtte diep. Bijna onhoorbaar. Ze was er al bang voor geweest dat hij het wilde zien.

Ze probeerde koortsachtig argumenten te verzinnen om er niet naartoe te hoeven, maar haar vader liep al langs haar naar de hal, waar een houten trap, verstopt achter een versleten deur, naar boven leidde.

Hoewel het buiten aangenaam was, kwam de kou hun tegemoet toen ze door deze deur naar de trap liepen. De trap was van ongeschaafd hout, steil en zag er net zo oud uit als hij waarschijnlijk was. Het rook er muf en het stof prikte in hun neus.

Haar vader zuchtte nog maar eens diep en klom naar boven, gevolgd door Jessica. Haar moeder bleef beneden staan. Jessica was ook liever beneden blijven staan, maar ze was niet van plan om daaraan toe te geven. Ze zou haar kin omhooghouden, zoals ze altijd al had gedaan.

Haar vader kon met zijn lengte van bijna twee meter nauwelijks rechtop staan op de bovenverdieping. Zijn omtrek was

overigens ook imposant en zag er in deze bekrompen ruimte enorm uit.

Hij keek naar het onbetimmerde dak, de vochtplekken in de hoeken en de stoffige planken die een onstabiele vloer vormden.

‘Dit is erg,’ zei hij.

‘Dat weet ik,’ zei Jessica haastig. ‘Maar ik heb het niet nodig en ik kan het altijd later nog een keer laten opknappen.’

‘Enig idee hoeveel werk dat is?’

‘Ongetwijfeld veel, maar ik heb genoeg tijd daarvoor. Zoals ik al zei: ik heb het niet nodig.’

‘Hm.’ Hij trok wat afkeurend met zijn mond en ging weer naar beneden, onmiddellijk gevolgd door Jessica, die vreemde geluiden op de bovenverdieping hoorde en niet wilde weten waarvoor dat werd veroorzaakt.

‘Een bouwval,’ concludeerde haar vader, toen ze weer beneden in de hal stonden.

‘Ik weet dat er veel werk in is, maar...’

‘Hoe ziet het er buiten uit? In welke staat zijn de stallen, of kan ik dat maar beter niet vragen?’

‘Daar moet ook nog wel wat aan gebeuren. Ze zijn niet meteen vervallen, maar wat donker.’

Voordat ze verder kon praten, liep haar vader via de keuken door de achterdeur naar buiten en keek naar de grote koeienstal die daar was gebouwd.

‘Volgens mij kun je beter daar gaan wonen,’ zei hij. Hij doelde op de bouw van de stal. De stal was lang na het woonhuis opgetrokken en op het eerste oog leek er niet veel te mankeren aan de lichte stenen en het voegsel. Het houtwerk van de ramen kon wat verf gebruiken, maar het ging tenslotte om een stal en het verfwerk van de kozijnen van het woonhuis was in een slechtere staat.

‘Kom,’ zei Jessica. Ze liep voor haar ouders uit over het erf, dat uit gebarsten beton bestond, richting koeienstal.

Ze opende de schuifdeur en een lange, donkere gang met zelfbouwboxen aan de rechterkant werd zichtbaar. Het rook naar paarden en mest. Een paar muizen renden weg.

Links van de gang was een slordig hek geplaatst, ooit bedoeld

om de koeien aan vast te leggen, en scheidde nu het gangpad met boxen van een enorme zandbak, die Lou had gebruikt om paarden in los te laten lopen: een soort binnenbak met aan één zijde een veel te laag dak.

‘Als je hier gaat rijden, stuit je met je hoofd tegen het dak,’ gromde haar vader. ‘Nog afgezien van het feit dat je paard nauwelijks vooruitkomt in deze zandbak. Het is bepaald geen geschikte bodem.’

‘Het is eigenlijk meer bedoeld om de paarden even los te laten en wat beweging te gunnen.’

‘Ik betwijfel of ze daar zin in hebben als ze daarin worden gezet,’ meende haar vader. Hij keek naar de stallen.

‘Puinhoop,’ mompelde hij. Hij keek bij de eerste box door het traliewerk naar binnen. ‘En je mag meteen aan het werk.’

Jessica keek verbaasd naar haar vader en daarna in de stal.

‘Hij heeft niet uitgemest,’ reageerde ze verbaasd en wat ontdaan. En het was duidelijk dat Lou dat allang niet meer had gedaan. Ook niet toen de paarden er nog in hadden gestaan. Het stro was nauwelijks te vinden in de berg mest.

Achter in de stal klonk een onophoudelijk geritsel. Ongetwijfeld muizen. Jessica wilde desondanks doorlopen, maar haar ouders vonden het niet nodig.

‘Ik heb mijn goede kleren aan en ik heb straks nog een afspraak,’ zei haar vader. ‘Als ik hier een kwartier rondloop, stink ik naar de mest. Dat kan ik niet gebruiken.’

Hij liep voor hen uit weer naar buiten, de frisse lucht in.

Zelfs haar moeder kon het niet laten om, eenmaal buiten, even opgelucht adem te halen.

Jessica liep als laatste naar buiten en juist toen ze de schuifdeur wilde sluiten, hoorde ze achter in de stal een harde klap. Ze schrok.

‘Ratten,’ meende haar vader.

Het stelde Jessica bepaald niet gerust.

‘Je had beter naar mij moeten luisteren...’ begon haar vader.

Jessica had zoiets al verwacht.

‘Er is grond bij,’ bracht ze er meteen tegen in, nog voordat haar vader de zin kon afmaken.

‘Vijf hectare grond. Weet je hoe moeilijk het is om tegenvoor-

dig een woning te vinden met grond?’

‘Dat weet ik. Maar dit is nauwelijks een woning.’

‘Daar is iets aan te doen. Voorlopig volstaat het met een flinke poetsbeurt en behang. Daarna kunnen de opknappwerkzaamheden beginnen. Over een jaar ken je het niet meer terug. Dan zijn de stallen gerenoveerd en voorzien van ramen, is de bodem in de binnenbak veranderd en heb ik buiten een bak aangelegd. Misschien kom ik nog wel verder dan dat. Het ligt eraan...’

‘Jessica, zoveel geld is in de paardensport echt niet te verdienen.’

‘Uw paarden brengen anders genoeg op.’

‘Ik heb een goede adviseur en ik heb geïnvesteerd in de draf-sport. Maar dat wil je niet.’

‘Nee. Ik heb mijn eigen streven.’

‘Luister eens, Jessica... De omscholing van de dravers gaat je goed af. Dat zal ik zeker niet ontkennen en ik weet dat je daar iets mee verdient. Maar het zijn bepaald geen kapitalen en ik geloof ook niet dat je die gaat verdienen als je dan ook paarden van andere mensen beleert. Zoals ik al zeg is er in de paardensport niet veel geld te verdienen. Tenzij je een verdraaid goed inzicht hebt in zaken en in kwaliteit. Zoals Johan.’

‘Ik herken heus wel een goed paard als ik er eentje zie,’ bracht Jessica ertegen in. ‘Het omscholen van dravers en het inrijden van paarden is maar een deel van de toekomstige werkzaamheden. Ik wil ook een klein opgezette fokkerij beginnen en lessen geven.’

‘Manegebezitters verdienen nog geen droog brood met het geven van lessen. Waarom denk je dat jij in een kleinschalig bedrijf wel voldoende gaat verdienen om de zaak hier op te knappen? Nog afgezien van het feit dat de boerderij in deze staat nauwelijks klanten kan trekken.’

Hij keek nog een keer om zich heen alsof hij zijn eigen gedachtegang bevestigd wilde zien.

‘Door ervoor te zorgen dat ik naam krijg,’ antwoordde Jessica gedecideerd. ‘Lolita is een goed paard. Dat weet je. Met haar kan ik de top bereiken.’

‘Lolita is inderdaad een goed paard, maar ik betwijfel of het paard en jij kunnen concurreren tegen de top.’

‘Je onderschat ons.’

‘Ze heeft al behoorlijk wat prijzen gehaald,’ viel haar moeder haar bij.

‘Dat is niet voldoende,’ meende haar vader. ‘Wanneer brengen ze het paard en je spullen?’

‘De spullen kunnen elk moment komen en Lolita komt morgen. Ik wil de tijd nemen voor haar. Je weet hoe nerveus ze is als ze op een vreemde plek komt.’

‘Ze heeft alle reden om nerveus te zijn als ze hier komt te staan.’

‘Ik geef haar een stal vooraan en zorg dat die schoon is. De deur kan open blijven, zodat ze licht heeft.’

‘En andere paarden?’

‘Zodra je weer dravers hebt die omscholing nodig hebben...’

Haar vader gaf er geen antwoord op. Hij keek naar het huis, naar de stal en naar de weilanden die erachter lagen.

‘Onmogelijk,’ mompelde hij. ‘En dan in een godvergeten dorp...’

‘Olme is een leuk dorp en Drafbaanbeheer ligt hier maar vijf kilometer vandaan.’

‘Wordt het niet te veel voor je?’ vroeg haar moeder bezorgd.

‘Een drukke baan en al die paarden...’

‘Ik heb het geld nodig,’ zei Jessica.

Haar vader keek haar aan.

‘Het is gekkenwerk, maar goed... ik weet hoe je bent. Stijfkop. Morgen om acht uur staat een schildersbedrijf voor de deur. Zorg dat je dan wakker bent en wijs wat er moet gebeuren.’

‘Een schildersbedrijf? Maar ik kan dat niet betalen en...’

‘Ik betaal het.’

‘Maar...’

‘Ik wil er verder niets over horen. Ik betaal het schilder- en behangwerk. Daarna moet je jezelf zien te redden.’

Jessica keek haar vader een paar tellen aan.

‘Bedankt,’ zei ze. Ze sloeg haar arm om hem heen en drukte hem even tegen zich aan. Haar vader stond er wat onhandig bij en mompelde: ‘Jaja.’

Haar moeder knipoogde naar haar. Jessica wist zeker dat zij hier ook een rol in had gespeeld. Het maakte niet uit. Ze was

blij dat ze zich daarover in ieder geval niet druk hoefde te maken.

Ze nam afscheid van haar ouders en zag vrijwel meteen daarna de kleine verhuishwagen de oprit oprijden. Voorlopig had ze in ieder geval genoeg te doen.

Heel even dacht ze nog aan iets dat de zaakwaarnemer van Lou had gezegd. Als je die man tenminste zo mocht noemen.

Ze dacht aan datgene wat Lou in de stal had laten staan. Aan het zogenaamde geschenk dat hij voor haar had achtergelaten. Ze keek naar de stal en vroeg zich af of ze moest gaan kijken wat Lou dan voor haar had achtergelaten. Ze had daarnet tenslotte niets gezien. Maar ze besloot uiteindelijk om het niet te doen. De verhuishwagen was al voor haar gestopt en het was niet waarschijnlijk dat ze Lou's geschenk nu wilde zien. Niet na het afscheid van haar vorige leven en het bezoek van haar ouders. Ze had genoeg te verwerken gehad voor één dag.

SANDRA BERG

Het geschenk

Jessica is pas gescheiden, maar kan best voor zichzelf zorgen, vindt ze. Daar denken haar ex-man en haar vader wel anders over. Om te bewijzen wat ze in haar mars heeft, begint ze een eigen paardenpension in het idyllische dorpje Olme. Wat ze nog niet kan vermoeden, is dat haar moedige nieuwe stap ook het begin is van een moeilijke periode.

In de schuur van de oude boerderij waar ze intrekt, treft ze tot haar verbazing een verwaarloosde merrie aan. Het dier is agressief en onbenaderbaar, tot Jessica een beroep doet op Pascal, een mysterieuze man die wonderen schijnt te verrichten met paarden. Door deze samenloop van omstandigheden leert Jessica langzaam maar zeker wat echt belangrijk is in het leven – en dat liefde overall een rol in speelt.

Sandra Berg (1960) houdt van het platteland en van vrijheid. Na veel rusteloze jaren, waarin ze allerlei studies volgde en veel verschillende woonplaatsen had, heeft ze haar plek gevonden: ze is schrijfster, heeft een gezin en woont in Zweden. Eerder schreef ze de succesvolle romans *Belofte van toen*, *Cathy's dilemma* en *Een kwestie van vertrouwen*.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-526-8

9 789059 775268

Zomer & Keuning

www.kok.nl